

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἐξάμηνος > 4,50
Τρίμηνος > 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 28

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τὰ περίχωρα τοῦ Ρίου εἶνε τόσοι ὡραῖα ὅσοι καὶ αὐτὴ ἡ πρωτεύουσα, οἱ δὲ ἀγαθοὶ Βραζιλιανοί, χωρὶς νάπομακρύνωνται πολὺ ἀπὸ τὴν πόλιν, μποροῦν νάπολαμβάνουν ὅλες τῆς ἀγριεῖς εὐμορφίαις τῆς τροπικῆς ἐκείνης φύσεως.

Ὅλογυρα εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, βρίσκονται πολλὰς ἄλλας μικρὰς καὶ χαριτωμένες, ὅπως ἡ Πετρούπολις, ὅπου διαμένουν οἱ πρέσβεις, ἡ Θηρεσούπολις καὶ τέλος ἡ παραθαλασσία Νιτερού, ὅπου πολλοὶ πλούσιοι κτηματῆται ἢ ἔμποροι, κατοικοῦν σὲ κομψὰς βίλλας, κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν, περικυκλωμένες ἀπὸ θαυμαστὰ περιβόλια.

Σὲ κάποια ἀπὸ τῆς βίλλας αὐτῆς, ἰταλικοῦ ρυθμοῦ, μετὰ τὴν στέγην, θὰ βροῦμε τὸν ἄνθρωπον ποὺ ὁ μικρὸς μας φίλος Ἐρρίκος τὸν γυρεύει τόσοις μηνέσι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐφθάσε εἰς τὸ Ρίον, ὁ Εὐτύχιος Ἀγκλὰς, γιὰ νάποφύγῃ τὴν τύρβην καὶ ἴσως τὴν ὀχληρὴν περιέργειαν τῆς κοσμοπόλεως, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ περίχωρα. Ἡ ἰταλικὴ βίλλα τοῦ ἀρεσε, ἦταν ξενονικὴ καί, μολονότι πολὺ μεγάλη γιὰ ἓνα μόνον ἄνθρωπον, τὴν ἐνόησε.

Ὁ Ἀγκλὰς, μετὰ τὴν πεῖραν καὶ τὴν ἐξυπνάδα του, κατάλαβε ἀμέσως, ὅτι, εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου καθένας προσπαθοῦσε νὰ ρίξῃ στάχτην εἰς μάτια τοῦ ἄλλου, ὁ καλλιτέ-

ρος τρόπος γιὰ νὰ ἐλκύσῃ ἓνα ξένον τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸν σεβασμόν. ἦταν νὰ πιάσῃ μεγάλο σπῆν, νὰ ἐξοδεύῃ ἄφθονα καί, δίπλα εἰς τὸν οὐρανόν του, νὰ ἔχῃ ἓνα καλὸ ἐπιστημονικὸν τίτλον, —γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός. Χρήματα ὁ Ἀγκλὰς εἶχε πολλὰ. Ὅσοι γὰρ τίτλοι, ἐνόμιζε, ὅτι τρία χρόνια ἱατρικῶν σπου-

δῶν τοῦ ἐδίδαν τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομασθῇ γιατρός.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶχε λαμπρὸ ἀποτέλεσμα. Σὲ λίγον, ὅλη ἡ γαλλικὴ πατριὰ τοῦ Ρίου ἤξερε, ὅτι ἓνας γάλλος ἐπιστήμων, ἓνας γιατρός, εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν Βραζιλίαν γιὰ νὰ σπουδάσῃ ἐπιτοπῶς τὰ δηλητήρια τῶν ὄφειων. Μ' αὐτὴ

τὴν πρόφασιν, πραγματικῶς, ὁ κλέπτης δικαιολογοῦσε τὸν ἐκπατρισμόν του. Τῆς πρώτης ἐβδομάδος μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν του, ἐπεσκέφθη τῆς ἱατρικῆς κορυφῆς τοῦ τόπου, ποῦ τοῦ ἔκαμαν πολὺ καλὴν ὑποδοχὴν. Κάποιες δωρεές, ποῦ ἔκαμε κατόπιν στα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, κάποιες μεγαλοπρεπεῖς δεξιότητες εἰς τὴν βίλλαν του, τὸν ἐχαράκτησαν σὰν ἄνθρωπον τοῦ κόσμου καὶ σὰν φιλάνθρωπον. Ἔτσι, σὲ τρεῖς μῆνες, ἡ φήμη τοῦ Ἀγκλὰς ἐστερεώθη, ἀφότου μάλιστα ἐγκατέστησε εἰς τὴν βίλλαν του ἓνα εἶδος λαϊκῆς Κλινικῆς, ὅπου, μετὰ τὴν βοήθειαν βραζιλιανῶν ἱατρῶν, ἐθεράπευε δωρεὰν τοὺς πτωχοὺς, προπάντων τοὺς Γάλλους.

Μόνον ὁ κ. Γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου ἀπὸ τὸν πολὺν τοῦ ζήλου, εἶχε κατορθώσῃ νάγνοῃ τὸν γιατρὸν Ἀγκλὰς, τὸν πατριώτην του, ποῦ τὸν ἤξευρε εἰς τὸ Ρίον τόσοις κόσμος!

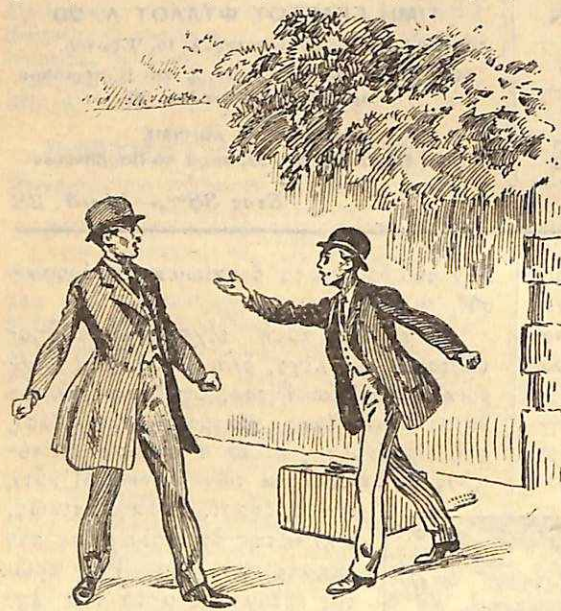
Διευθύντρια τοῦ γυναικείου τμήματος εἰς τὴν Κλινικὴν τοῦ Ἀγκλὰς ἦταν ἡ χονδρὴ Πεπίτα.

Ὁ τρομερὸς κακοῦργος τὴν εἶχε προσλάβῃ, γιατί ἦταν ἀνεψία ἐνὸς βραζιλιανοῦ Γερουσιαστοῦ καὶ ἡ μόνη φοιτήτρια τῆς ἱατρικῆς εἰς τὴν Βρα-

«Καὶ ὁ γάμος μας λοιπόν; ἡρώτησε ἡ Πεπίτα.» (Σελ. 222, στ. β')

ζελία. Σοφή δὲν ἦταν βέβαια ἡ Πεπίτα καὶ πολὺ λιγώτερο εὐμορφῇ. Πικραία, μὲ μεγάλο ὀλοστρογγυλὸ κεφάλι, μὲ ἀράπικα μαύρα μαλλιά, διατηροῦσε τὸν ἰνδικὸ τύπο 'ς ὅλην τὴν ἀσχήμια. Καὶ ὅμως εἶχε βάλῃ ἐνὸς νοῦ τῆς νὰ πανδρευθῇ μὲ τὸν νέο Γάλλο γιατρό, γιατί, ἐννοεῖται, ἐστὶ Βραζιλία, ὁ Ἀγ-

«Κλέφτη!.. δολοφόνε!..» (Σελ. 222 στ. β').

κλὰς δὲν ἔλεγε ὅτι ἦταν παντρεμένος. Κ' ἐπειδὴ εὐρίσκει συμφέρον ἐπὶ τὴν εὐνοια τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ Γερουσιαστοῦ, τὴν ἄφριε νὰ ἔχῃ τὴν ἰδέα τῆς καὶ τὴν ἔκανε μάλιστα νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι γρήγορα θὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Ἐτοί ἡ φοιτήτρια τῆς ἱατρικῆς περνοῦσε γι' ἄρρα-βωνιαστικιά τοῦ νέου γιατροῦ.

Τώρα ποῦ οἱ ἀναγνώσται μὰς ξεύρουν ὅλ' αὐτά, ἂς μποῦμε ἐπὶ τὸν ὥραϊο κήπο τῆς ἰταλικῆς βίλλας, ὅπου θὰ βροῦμε τὸν διευθυντὴ τῆς Κλινικῆς μὲ τὴν διευθύντρια τοῦ γυναικείου τμήματος.

Εἶνε πρῶτ', ἔνδεκα ἡ ὥρα, ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν ἐτελείωσε, οἱ γιατροὶ ἔφυγαν καὶ ὁ Ἀγκλὰς, μὲ μαύρη ρεδιγκότα, μὲ ψάθινο καπέλλο, μὲ ὕψος ἀληθινοῦ γιατροῦ, περπατεῖ κάτω ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ δένδρα τοῦ πάρκου του, μαζὶ μὲ τὴν χοντρή Πεπίτα. Ἡ φοιτήτρια, μὲ τὴν ἐπιθυμία πάντα νὰ ῥεσθῇ στὸν Γάλλο, φορεῖ μιά τουαλέττα οὐρανία μὲ ἀσημένια σειρήνια κ' ἕνα πελώριο καπέλλο μὲ πολύχρωμα λουλούδια, ποῦ τὴν κάνει ἀκόμη πιὸ ἀσχημῆ.

Ὁ Ἀγκλὰς, μὲ κάποια ψυχρότητα, ἐξηγεῖ ἐπὶ τὴν ἀρχινοσοκομίου του, ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πάῃ ἐπὶ τὸ Ρίο γιὰ δουλειές του.

Ἡ Πεπίτα ἄκουσε σιωπηλὴ τῆς διαταγῆς του, καὶ ἔπειτα, μὲ νάζι μικρῆς μαθητρίδας Παρθενωγαγείου, ποῦ ταίριαζε τόσο ἀσχημῆ ἐπὶ τὴν μεγαλόσωμη αὐτὴ Ἰνδιάναν, τὸν ρώτησε:

— Καὶ ὁ γάμος μὰς λοιπὸν; πότε θὰ γίνῃ, ἀγαπητέ μου γιαντρί;

Ὁ Ἀγκλὰς σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὡ, ἔκαμε, ἔχουμε καιρό... Σ' ἕνα δὺς χρόνια...

Ἡ Πεπίτα ἄφριε τὰ χέρια τῆς νὰ πέσουν μ' ἐγκαρτέρησι, ἐκοκκίνησε ὅσο κοκκινίζει μιά ἀραπὶνα, καὶ εἶπε:

— Πολὺ καλὰ, θὰ περιμένω... Ἐξέρετε, ὅτι σὰς ὑπακούω πάντοτε καὶ 'ς ὅλα, ἀγαπητέ μου ἀρραβωνιαστικί.

Ὁ κλέπτης, εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποταγή, χαμογέλασε, ἐφίλησε μ' εὐγένεια τὸ χέρι τῆς Ἰνδιάνας καὶ πῆγε ἐπὶ τὴν καγγελοπόρτα, ποῦ ἕνας ὑπηρετῆς τὴν ἀνοίξε καὶ, ἅμα βγήκε ὁ κύριός του, τὴν ἔκλεισε.

Σκεπτικὴ ἡ Πεπίτα γύρισε ἐπὶ τὸ σπίτι...

Κι' ὁ Ἀγκλὰς πῆγε ἐπὶ τὴν προκουμαία, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βαποράκι ποῦ θὰ τὸν μετέφερε ἀντίχου, ἐπὶ τὸ Ρίο.

Ἐνῷ περπατοῦσε ἐπὶ τὴν προκουμαία, περιμένων τὸ βαπόρι, παρετήρησε, ὅτι τὰ παπούτσια τοῦ ἦσαν σκονισμένα. Κι' ἀμέσως ἐκύτταξε γύρω του, γιὰ νὰ φωνάξῃ κανένα λοῦστορο, ἀπὸ τοὺς πολυαριθμούς ποῦ ἐστῆσαν συνήθως κοντὰ ἐπὶ τὴν ἀποβάθρα.

Τὸν εἶδε ὁ πρῶτος κ' ἔτρεξε νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀλλὰ μὲν ἐγνώρισε τὸν πελάτη του, ἔμεινε ἀκίνητος, καρφωμένος ἐπὶ τὸν πλακόστρωτο, ἀπὸ ἐκπληξῆς μεγάλῃ.

Ἦταν ὁ Ἑρρίκος.

Ἐδίστασε μιά στιγμὴ, κυττάζων μὲ ὀλάνοικτα μάτια τὸν Ἀγκλὰς, ὕστερα, βέβαιος ὅτι δὲν ἔκανε λάθος, πέταξε μακριὰ τὸ κασσελάκι του, ἐπλησίασε τρέχων τὸν κακούργον, κ' ἐστάθη μπροστά του ἀπειλητικός.

— Τέλος πάντων σὲ βρῖσκω! τοῦ ἐφώναξε. Κλέφτη! δολοφόνε! κακούργε! αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μοῦ γλυτώνεις!

Ἐντρομος ὁ Ἀγκλὰς ἐκύτταξε γύρω του. Φοβήθηκε μὴν ἀκούσῃ κανέναν τὰ φοβερά ἐκεῖνα λόγια καὶ προσπάθῃ ν' ἀποφύγῃ μὲ κάθε θυσία τὸ σκάνδαλο ποῦ μποροῦσε νὰ τὸν καταστρέψῃ.

— Ἑρρίκε, εἶπε σιγὰ ἄφρισε τῆς ἀνοησίας, εἶνε περιττό... Ἀναγνωρίζω ὅτι ἀδίκησα καὶ σένα καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, ἀλλὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐπανορθώσω.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐχαροποίησαν τὸν Ἑρρίκο. Πῶς; ὡμολογοῦσε λοιπὸν ὁ γαμπρός του κ' ἄφριε τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἀντίστασι;.. Μ' αὐτὴς ἦταν θρίαμβος!

— Μπα; ἔκαμε ἀναγνωρίζεις λοι-

πὸν τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπανορθώσῃς;...

— Ναι. — Καὶ πῶς;

— Νά, σοῦ δίνω ὅσα χρήματα θέλεις, νὰ ποζημιωθῇς γιὰ ὅ,τι κακὸ σοῦ ἔκαμα.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἔσβυσε τὴ στιγμιαία ἐλπίδα τοῦ μικροῦ ἡθοποιοῦ. Γιατί μὲ τὴν παιδικὴν του ἀφέλεια, εἶχε νομίσει ὅτι ὁ Ἀγκλὰς, μετανοημένος, θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε ἐπὶ τὴν πλησιέστερον ἀστυνομικὴν τμήμα καὶ θάφριε νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν στείλουν ἐπὶ Παρίσι μὲ πρῶτο βαπόρι... Ἀλλ' ἅμα τὸν ἀκούσε νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ χρήματα, ἐνόησε τὸ λάθος του καὶ, παράφορος ἀπὸ θυμὸ μπροστὰ ἐπὶ τὸν κυνισμό τοῦ γαμπροῦ του, ἄφρισε νὰ φωνάξῃ:

— Σ' ἐμένα;... νὰ δώσῃς χρήματα σ' ἐμένα;.. Καὶ γιὰ ποῖόν μὲ πέρασες, κακούργε;... Ἐνόμισες πῶς θὰ δεχθῶ ἐγὼ μερτικό ἀπὸ τὸ ἑκατομμύριο ποῦ ἔκλειψες;

Ὁ Ἀγκλὰς σήκωσε ψυχρὰ τοὺς ὤμους.

— Καὶ ὅμως, εἶπε, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ποῦ μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σένα.

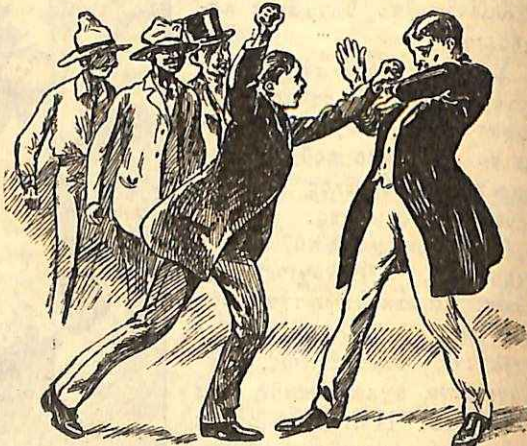
— Κ' ἐγὼ θὰ κάμω νὰ σὲ συλλάβουν! ἐφώναξε δυνατὰ ὁ Ἑρρίκος.

Περιφρονητικὸ μειδίαμα φάνηκε ἐπὶ τὸν χεῖλιν τοῦ κακούργου.

— Ξεχνᾷς, παιδί μου, ἀποκρίθηκε, ὅτι δὲν συλλαμβάνουν ἀνθρώπους χωρὶς ἀποδείξεις, ὅτι ἡ δίκη γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς Πιστωτικῆς ἐτελείωσε καὶ ὅτι ὁ πατέρας σου κατεδικάσθη. Ἀν σοῦ δίνω τώρα χρήματα, τὸ κάνω ἀπλούστατα ἀπὸ καλὴ σὺνῃ μου.

Αὐτὴ ἡ ἀταραξία, καθὼς καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἀδυναμίας του, ἔκαμαν τὸν Ἑρρίκο νὰ ξεσπάσῃ ἐπὶ θυμὸ μεγάλο.

— Κακούργε, ἐφώναξε, νομίζεις ὅτι

«Ἀρχισε νὰ τὸν κτυπᾷ...» (Σελ. 223, στ. α').

τὰ χρήματά σου θὰ μὰς δώσουν πίσω τὴν τιμὴ ποῦ μὰς ἔκλειψες; ὅτι θὰ θγάλουν τὸν πατέρα μου ἀπὸ τῆς φυλακῆς, ποῦ βρίσκεται κλεισμένος ἀντὶ γιὰ σένα; καὶ ὅτι θὰ γιαντρίσουν τὸ γέρο Καντινιῶ, ποῦ τὸ στήθος του εἶνε τρυπημένο ἀπὸ τὴν σφαῖρά σου;

Ἡ θέσις τοῦ Ἀγκλὰς ἐγένετο δύσκολη,

λῃ, γιατί ἄρχισε νὰ μαζεύεται κόσμος. Τὸ σκάνδαλο ἐτοιμάζετο νὰ ἐκραγῇ καὶ ὁ ἄντρας τῆς Λουίζας προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τρόπο γιὰ νὰ τὸ σταματήσῃ.

Κ' ἔξαφνα βρῆκε.

Ἄφριε κατὰ μέρος τὴν ἡρεμία, τὴ γλύκα καὶ τὴ συγκρατάσι, ἀλλάξε ὕψος, ἀγρίεψε καὶ ὑψῶνων κ' αὐτὸς τὴ φωνή, ὥστε νὰκούσθῃ ἀπὸ τοὺς περιέργους, ἐφώναξε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, παληόπαιδο! θὰ μὰφισῃς ἡσυχὴ ἢ θὰ σοῦ τραβήξω ταῦτιά;

Κ' ἔσπρωξε τὸ Ἑρρίκο μὲ περιφρονησι.

Στὴν ἐπαγὴ τοῦ ἀθλίου, ποῦ ἐφθασε νὰ σηκώσῃ χέρι ἐπάνω του, ὁ μικρὸς Σομῶ, ἔγριε κατακόκκινος, ὥρμησε κατὰ τοῦ γαμπροῦ του κ' ἄφρισε νὰ τὸν κτυπᾷ γροθιές. Ὁ Ἀγκλὰς περιωρίζετο νὰμύνεται, νὰ τῆς ἀποφεύγῃ, χωρὶς νὰ πιάσῃ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ ἀκίνητο, ποῦ θὰ τοῦ ἦταν εὐκολώτατο.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐπὶ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς σκηνῆς, μαζεύθηκε πλῆθος καὶ δύο σερένοι, ποῦ φύλαγαν ἐπὶ τὴν προκουμαία, ἐπλησίασαν.

Μόλις εἶδε τοὺς ἀστυνομικούς, ὁ Ἀγκλὰς ἔσπρωξε ἀποτόμος τὸν Ἑρρίκο καὶ τοὺς εἶπε πορτογαλλικά, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί, χωρὶς κανένα λόγο, τοῦ ἐπέτεθῃ μὲ βρῖσιές καὶ γροθιές.

— Εἶνε τρελλὸ τὸ κακόμοιρο, ἐπρόσθεσε, καὶ τὸ εἶχα μιά φορὰ ἐπὶ τὴν Κλινικὴν μου. Ἀλλὰ τοῦσφιξε πάλι ἡ τρέλλα καὶ θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ.

Οἱ βραζιλιανοὶ σερένοι, ποῦ ἐγνώριζαν τὸν Ἀγκλὰς, δὲν ἀμφέβαλαν οὔτε στιγμὴν γιὰ τὴν ἀλήθεια αὐτῆς τῆς ἐξηγήσεως. Ἀλλῶς τε ἡ θεὰ τοῦ Ἑρρίκου, ποῦ ἦταν πελιδνὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ του, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, κόκκινα, καὶ τὸ στόμα ἀφρισμένο ἀπὸ λύσσα, ἐπεκύρωνε τὰ λόγια τοῦ Γάλλου γιαντρί.

— Μὴ φοβῶσθε, γιαντρί μου! τοῦ εἶπαν οἱ ἀστυνομικοί. Θὰ σὰς ἀπαλλάξωμε.

Καὶ χωρὶς δισταγμοῦ, ἐδοκίμασαν νὰ συλλάβουν τὸν δυστυχισμένον μικρὸ λοῦστορο.

Ἀλλὰ αὐτὸς, ποῦ εἶχε γίνῃ πιά ἀληθινὰ ἔξω φρενῶν καὶ δὲν ἤξευρε τί ἔκανε, ἀντιστάθηκε καὶ ἐτοὺς σερένους μ' ὅλην τὴν δύναμιν, καὶ μάλιστα τοὺς ἐκτύπησε.

Κατῶρθωσαν ὅμως νὰ καταβάλουν τὸν μανιακὸ καὶ, ἀρῶν τοῦ πέρασαν πτὰ χέρια τὸν κλοιὸ μὲ τῆς ἀκίδες, ποῦ μεταχειρίζονται ἐκεῖ γιὰ τοὺς ἐπικινδύνους κακούργους, ἐτοιμάσθηκαν νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐπὶ τὴν πλησιέστερον Τμήμα.

Ἀλλὰ ὁ Ἑρρίκος, ἐξηγνητλημένος ἀπὸ

τὸν ἀγῶνα κ' ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἐτρίκλιζε τώρα σὰ μεθυμένος. Χλωμάδα θανάτου ἀπλώθηκε ἐπὶ πρόσωπό του καὶ θὰ σωρίζουνταν κάτω λιπόθυμος, ἂν οἱ σερένοι δὲν ἔσπευδαν νὰ τὸν βαρύνουν ἀπὸ τῆς μασχάλας. Ἡ ἀνέλιπτις αὐτὴ λιποθυμία εὐνοοῦσε τὸ σχέδιο τοῦ Ἀγκλὰς κ' ἐπωφελετήθηκε γιὰ νὰ πῇ ἐτοὺς ἀστυνομικούς:

— Βλέπετε, κύριοι, τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ἄρρωστο. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ πολὺ μακριὰ ἐπὶ αὐτὴν κατάστασιν καὶ θὰ τοῦκανε κακὸ. Καλὴτέρα νὰ τὸν μεταφέρετε ἐδῶ δίπλα, ἐπὶ τὴν Κλινικὴν μου, ὅπου ἕνας γιαντρί θὰ τὸν περιποιηθῇ ὅπως χρειάζεται. Ἐπειτα, ἅμα συνέλθῃ λιγάκι, πηγαίνετε τὸν ὅπου θέλετε. Καὶ ἐπὶ τὸ διάβολο, ἂν σὰς ἀρέσῃ!

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

“ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ”

Ἀγαπητοί μου,

Δυστυχισμένο ζωὸ εἶχε ἐπὶ τὴν οὐρὰ του δερμένο ἕναν παληοτενεκέ. Κατέβαινε ἀπὸ τὸ Κολωνάκι, — τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς γειτονίας θὰ εἶχαν κάμῃ τ' ὥραϊο κατῶρθωμα, — κ' ἔτρεχε νὰ σωθῇ πρὸς τὴν Μητρόπολιν. Ἀλλὰ ὁ κόσμος ποῦ τὸ περικύκλωσε ἐπὶ τὴν Πλατεία, κατὰφερε νὰ τὸ σταματήσῃ, ἕνας χωροφύλακας εἶχε τὴν ἐπιτηδεύουσαν νὰ πατήσῃ τὸν τενεκέ καὶ, μὲ τὸ ζόρι ποῦ ἔκαμε τότε τὸ σκυλὶ γιὰ νὰ φύγῃ, ἐλευθέρωσε ἐπιτέλους τὴν οὐρὰ τοῦ ἀπὸ τὸ βασανιστήριον.

Καιροὺς καὶ χρόνια εἶχα νὰ ἰδῶ τέτοια σκηνὴν 'ς ἕνα κέντρο τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μοῦκανε ἐντύπωσι 'ς αὐτὴν ποῦ σὰς περιγράψω, ἦταν ὅτι ὁ κόσμος, — ὁ καλὸς κόσμος ποῦ ἔκανε κείνη τὴν ὥρα τὸν περίπατό του ἐπὶ τὴν Πλατεία, — φανέρωσε συμπάθεια γιὰ τὸ βασανισμένον ζωὸ καὶ ἀγανάκτησι γιὰ τοὺς ἄγνωστους βασανιστὲς του. Ἀν τοὺς εἶχε μπροστὰ του, θὰ τοὺς μάλωνε, θὰ τοὺς τιμωροῦσε ἴσως, σὰ νὰ εἶχαν κἀνὴν κακὸ 'ς ἕναν ἄθωον κ' ἀδύνατον ἄνθρωπον. Ἀλλῇ φορὰ, ὁ κόσμος θὰ γελούσε, θὰ διεσκέδαζε, βλέπωντας ἕνα σκυλὶ μὲ τενεκέ ἐπὶ τὴν οὐρὰ. Τώρα λυπάται τὸ ζωὸ καὶ θιμώνει μὲ τοὺς κα-

κοὺς ποῦ τοῦ ἐπροξένησαν τέτοια ἀγωνία. Σημαίνει, ὅτι ἡ εὐαισθησία τοῦ κόσμου ἐμεγάλωσε, ὅτι ἡ κοινὴ συνείδησις ἀποκρούει, ὅχι μόνον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ζώων τὸ ἄδικο κακομεταχειρίσματος. Κι' αὐτὸ εἶνε μιά πρόδοσις, ἕνα σκαλοπάτι παραπάνω ἐπὶ τὴν ἀνθρωπισμὸν. Γιατί σήμερα ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος δὲν ἀποκλείει ἀπὸ τὴν εὐαισθησίαν του τὰ ζῶα καὶ καθὲς σκληρότητα πρὸς αὐτὰ τὴν θεωρεῖ σὰν ἀπανθρωπία, σὰ μιά κακὴ πράξις ποῦ πρέπει νὰ τιμωρῇται.

Καὶ πράγματι, ἀλλοῦ, αὐτὴ ἡ «ἀπανθρωπία» τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ νόμο. Ἀν ἔξαφνα τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποῦ ἐβασάνισαν τὸ σκύλο μὲ τὸν τενεκέ, δὲν ἦσαν ἐπὶ τὸ Κολωνάκι τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ Χάυδ-Πάρκ τοῦ Λονδίνου, θὰ τὰ εὐρίσκε ἡ Ἀστυνομία, θὰ τὰ ἐπίανε καὶ θὰ τὰκανε νὰ πληρώσουν πρόστιμον ἢ νὰ φυλακισθοῦν. Ἐδῶ δὲν ἐφθάσαμε ἀκόμη σὲ τόση πρόδοσι. Εἴμαστε ὅμως ὥριμοι, ἔτσι οἱ μὲν νὰ φθάσωμε. Καὶ ξέρετε πῶς θυμήθηκα σήμερα τὸν σκύλο μὲ τὸν τενεκέ ποῦ ἔσχισε τὴν Πλατεία τοῦ Συντάγματος, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ μόνον γέλια, ἀλλὰ κ' ἐκδηλώσεις συμπάθειας καὶ ἀγανάκτησεως; Ἀπὸ μιά εἰδησι, ποῦ δὲν πιστεύω νὰ σὰς φανῇ παράξενη: Πρόκειται τώρα, κ' ἐδῶ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, νὰ προστατευθοῦν τὰ ζῶα κατὰ τῆς σκληρότητος τῶν ἀνθρώπων. Ὁ κ. Δρακούλης, ἕνας εὐαίσθητος, πολιτισμένος ἄνθρωπος μὲ ὑψηλὰ ἀνθρωπιστικὰ ἰδανικά, ἔλαβε τὴν πρωτοβουλία, συνέταξε τὸ σχετικὸ Νομοσχέδιο, μίλησε μὲ ὑπουργοὺς καὶ βουλευτὰς καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦν, ὅτι θὰ τὸ εἰσαγάγουν καὶ θὰ τὸ ψηφίσουν. Καὶ ἰδοὺ τὸ πρῶτον ἄρθρον αὐτοῦ τοῦ Νομοσχεδίου.

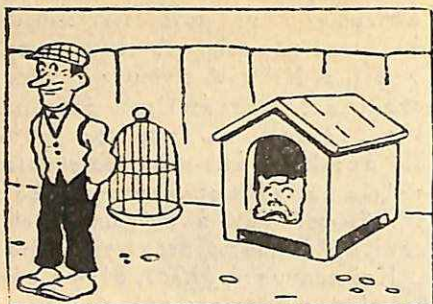
«Ἄρθρον 1. Πᾶς ὅστις μεταχειρίζεται μὲ ἀπανθρωπίαν οἰονδήποτε ζῶον, καὶ τοῦ προξενεῖ ὀδύνην, πόνον, βασανιστήριον, ὑπερκόπωσιν ἢ ἀλγεινὴν στενοχωρίαν, ἡ συντελεῖ ὥστε ἄλλος νὰ προξενῇ εἰς τὰ ζῶα τὴν ἀπανθρωπίαν ταύτην, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον, ἐν περιπτώσει δὲ ὑποτροπῆς καὶ μὲ κράτησιν.»

Τὸ δεύτερον ἄρθρον, — καὶ τὸ Νομοσχέδιο ὑπὲρ τῶν ζώων ἔχει μόνον δύο, — οἷζει τὰ καθήκοντα τῶν ἀστυνομικῶν δόκιμοι βλέπων νὰ βασανίζεσθαι ἕνα ζῶον ἢ μανθάνουν ὅτι πρόκειται νὰ βασανισθῇ. Δὲν ξέρω τώρα, ἂν ἡ περιστάσις θὰ ἐπιτρέψουν νὰ εἰσαχθῇ τὸ Νομοσχέδιο καὶ νὰ γίνῃ γρήγορα Νόμος. Ἀλλὰ μιά μέρα θὰ γίνῃ. Καὶ πρέπει νὰ γίνῃ, γιατί εἶνε καὶ δίκαιο καὶ ἀνθρωπιστικόν. Καὶ τότε κανένας δὲν θὰ μπορῇ νὰ πιάσῃ ἕνα δυστυχισμένον σκύλο καὶ νὰ τοῦ δέλῃ ἕνα παληοτενεκέ ἐπὶ τὴν οὐρὰ θὰ τιμωρῇται ὅπως τοῦ ἀξίζει.

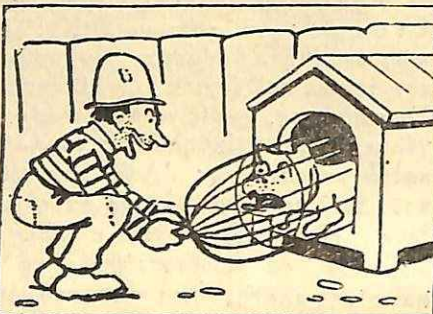
Σὰς ἀσπάρομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΑΡΠΑΧΤΗ

Ο κύριος Μαθιός, 'ς τὸ ἐξοχικὸ τοῦ σπιτί, δὲν ἦταν καθόλου προφυλαγμένος ἀπὸ τοὺς κλέφτες. Πηδούσαν τὴ νύχτα ἀπὸ τὴ μάνδρα καὶ τοῦ ρήμαζαν τὸ λαγανόκητο. Συλλογίσθηκε λοιπὸν νὰ πάρῃ ἕνα φύλακα—ἕνα καλὸ σκυλί, καὶ νὰ τὸ ἐγκαταστήσῃ στὸ σπιτάκι ποῦ ἔμενε ἄδειο, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τοῦ ψόφησε ὁ 'Αζώρ, ὅπως κ' ἕνα μεγάλο κλουβί,

Ο κύριος 'Αρπάχτης ὅμως δὲν φοβάται. Ἐχει βγάλῃ πιά τὸ κλουβί ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ καὶ τὸ κρατεῖ κολλημένο εἰς τὴν πορτοῦλα τοῦ σκύλου. Ἔτσι αὐτός, καθὼς ὁρμᾷ ἐξαλειμένος ἀπὸ τὸν ὕπνο, κλίνει μὲσα στὸ κλουβί, σὰ σὲ φάκα.—Ο κύριος 'Αρπάχτης δὲν χάνει καιρὸ. Παίρνει τὴ βάσι τοῦ κλουβιοῦ, τὴν ἐφαρμόζει στὰ σύρματα καί, πρὶν

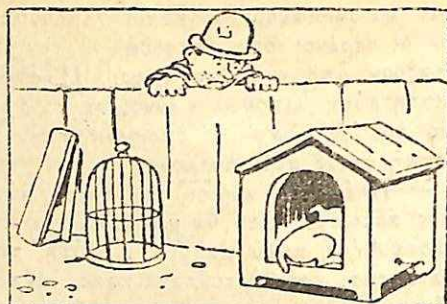
ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

Ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἡ Ἄννα, αἱ δύο ἀδελφαί, ἀνῆλθον εἰς καλὴν καὶ οἰκονομικῶς ανεξάρτητον οἰκογένειαν.

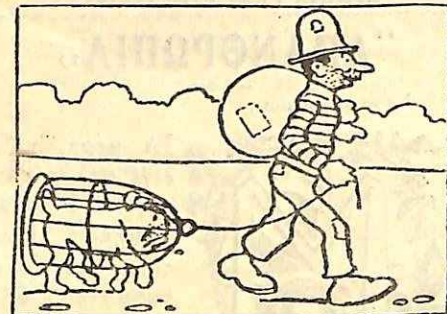
Ἡ μεγαλύτερα ἦτο μετρίως ἀναστηματός, εἶχε πολὺ κανονικὰ χαρακτηριστικά καὶ σπανίαν ροδίνην χροιάν, τὴν ὁποίαν καθίστα ἀκόμη ωραιότεραν ἡ πλουσία καστανὴ τῆς κόμης, ἡγάπα δὲ πολὺ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας.

Ἡ νεώτερά ἦτο ὑψηλότερα, ἀβροτέρα καὶ χαριεστερά. Ἐδοῦντο καὶ αὐτὴ εἰς τὰ οἰκιακά, ἀλλ' ἐπρότιμα νὰ κόμην ὠραία ἐργόγεια καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ ἐκλεκτὰ βιβλία, διὰ νὰ δίδῃ τροφήν εἰς τὸ ζωηρόν τῆς πνεύμα.

Ἄν καὶ πολὺ διάφοροι τὸν χαρακτήρα, αἱ δύο ἀδελφαὶ ἡγαπῶντο πολὺ καὶ σπανίως ἀπεχωρίζοντο. Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἔβαλε καινούργιο φόρεμα ἐὰν δὲν ἦτο ἔτοιμον καὶ τὸ ὅμοιον τῆς Ἄννας, ὅπως καὶ αὐτὴ ὑπεχώρει εὐχα-

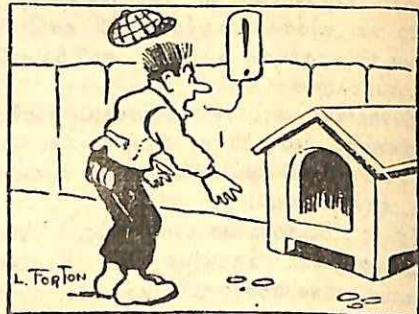
ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τοῦφυγε ὁ παταγάλος του.—Ἔτσι τὴ νύχτα, ὅταν ἐπῆγε ὁ κύριος 'Αρπάχτης, γιὰ νὰ κλέψῃ κομμύδια καὶ πατάτες, εἶδε στὸ σπιτάκι πλαγιασμένον τὸ σκύλο καὶ εἰς τὴν ἀρχὴ φοβήθηκε. Ὑστερα ὅμως, σὰν εἶδε διπλά καὶ τὸ κλουβί, χαμογέλασε. Τοῦ ἦλθε μιὰ καλὴ ιδέα. «Ἄν δὲν ἀρπάξω καὶ τὸ σκυλί, εἶπε μέσα του, νὰ μὴ μὲ

προφθάσῃ ὁ σκύλος νὰ βγῇ, βρίσκεται φυλακισμένος. Τώρα εἶνε ἀκίνητος. Εἶνε σὰ νὰ φορῇ ἕνα φέτωρο, ὅχι μόνον στὸ στόμα, ἀλλὰ 'ς ὅλο του τὸ σῶμα. Κι' ἀνεόχλητος ὁ κύριος 'Αρπάχτης, παίρνει ὅσες πατάτες καὶ κομμύδια βρίσκει, γερμίζει τὸ σακί του, τὸ φορτώνει, παίρνει καὶ τὸ σκύλο μὲσα στὸ κλουβί καὶ ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ

ξαναποῦν κύριος 'Αρπάχτης!—Πραγματικῶς, πηδᾷ μέσα, ὅσο μποροῦσε πρὸς σιγὰ, κ' ἐνῶ ὁ φύλακας σκύλος κοιμάται στὸ σπιτάκι του, ὁ κύριος 'Αρπάχτης πάει στὸ κλουβί καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ λύσῃ. Ἀλλὰ ὅσο σιγὰ κ' ἂν ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐργασία, ὁ σκύλος ἀκούσε τὸν κρότο καὶ ὠρμηγε γαυγίζοντας, γιὰ νὰ κατασπαράξῃ τὸν κλέφτη.

ἄλλοι.—Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίαν τοῦ κυρίου Μαθιοῦ, ὅταν ὁρμήθηκε τὸ πρῶτο. Τοῦ ἔλειπαν ὄχι μόνον τὰ προϊόντα τοῦ κήπου του, ἀλλὰ καὶ ὁ φύλακός του. «Μπρὲ τοὺς κατεργαρέους! ἐφώνασε. Μοῦ κλεψάν καὶ τὸ σκύλο!»—Τώρα ἀγορνᾷ μ' ἕνα τουφέκι. Κι' ὁ κύριος 'Αρπάχτης, ποῦ τῶμαθε, δὲν ξαναζυγώνει.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

σοῦ πηδήσῃ τὸν φόρητὴ καὶ ὑπανδρευθῇ πρώτη;

—Ἄν εἶνε γιὰ καλὸ τῆς, γιὰτί ὄχι; ἀπήντησε πάλι ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ διὰ τὰ ἄνθη.

Τὸ ἑσπέρας, αἱ δύο ἀδελφαὶ ἀπεχωρίζονταν τὴν θείαν διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ σπίτι.

Εἰς τὸν δρόμον, ἡ μία δὲν ἐκρατήθη καὶ ἐσανέρωσεν εἰς τὴν ἄλλην τὰ λόγια τῆς θείας. Ἐκείνη ἀπόρησε καὶ μὲ ἀχανάκτησιν ἀπήντησεν, ὅτι εἰς αὐτὴν, εἶχε πῇ τὰ ἀντίθετα.

—Φαντάσου, ἀδελφέ, εἶπε τότε ἡ μεγαλύτερα, ἐὰν ἦσαν ἄλλες εἰς τὴν θέσιν μας, πῶς θὰ ἐγίνοντο μαλλίᾳ κουβρία!... Τὸ εὐχάριστον εἶνε, ὅτι ἀπηντήσαμεν ὡς νὰ ἤμεθα συνεννοημένοι.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ σπίτι, ἀνεκρίνωσαν εἰς τὴν μητέρα των τὰ διατρέξαντα καὶ τῆς εἶπαν ὅτι δὲν ἐσκόπευσαν, νὰ ὑπάγουν ἄλλην φοράν εἰς τῆς κακῆς ἐκείνης θείας. Ἀλλ' ἡ μητέρα ἀπεκρίθη:

—Πρέπει, παιδιά μου, νὰ τὴν συγχωρήσετε καὶ νὰ πηγαίνετε κάπου-κάπου, διότι ἡ θεία σας εἶνε μᾶλλον ἀξία οἴκου παρά περιτρονίσεως. Σεῖς δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε τίποτε ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά της, διότι ἔχετε ἕν ὅπλον ἐναντίον πάσης διαβολῆς: τὴν ἀγάπην σας, ποῦ καθιστᾷ καὶ ἐμὲ εὐτυχῇ. Ἡ δὲ ἀγάπη, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει!

ΚΑ ΑΝΘΕΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

Πολεμικὸν Διήγημα
[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 216.]

—Θὰ μιλήσω!
—Χά, χά! ἐγέλασε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς θριαμβευτικᾷ τῷ ῥεθρῳ ἐγώ!

Καὶ διέταξε τοὺς ἄνδρας του:—Λύστε τὸ παιδί καὶ ἀπομακρυνθῆτε!

Ὁ μικρὸς Μάγερ ἐλύθη.

—Λοιπὸν; Λέγε!

—Μὰ νὰ. Συλλογίσθηκα, ὅτι ὁ θάνατός μου δὲν θὰ ὠφελοῦσε τίποτε, γιὰτί σεῖς θὰ μαθαίνατε ἀπ' ἄλλου ἐκεῖνο ποῦ εἶχα τὴν ἀνοητίαν νὰ σᾶς κρύβω. Βίμαι λοιπὸν ἔτοιμος νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸν πατέρα μου, ἀλλὰ θέλω πρῶτα νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε, ὅτι δὲν θὰ τοῦ κάμετε κακὸ, ἂν πέτῃ εἰς τὰ χέρια σας. Θὰ μοῦ ὁρκισθῆτε ἀκόμη ὅτι, δὲν θὰ μὲ προδώτε, γιὰτί ἂν μάθαινε πῶς ἐγὼ σᾶς φανέρωσα τὸ μυστικόν, ὁ γέρον-Μάγερ θὰ μὲ σκότωνε ἀμέσως μὲ μιὰ τουφεκία καί... δὲν θὰ εἶχε καθόλου ἄδικο.

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

—Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ἀκολουθετέ με! Ἐδιπλοκλείδωτε τὴν πόρτα τοῦ σπι-

τιοῦ καὶ προηγήθη τοῦ ἀποσπάσματος. Μπήκε 'ς ἕνα μονοπάτι, ποῦ ἀνοίγετο ἐκεῖ-κοντά, καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ γρήγορα. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, ἐπεδράδυνε τὸ βῆμα καὶ κάθε τόσο ἐστέκετο ὡς νὰ ἤθελε νάκροασθῇ.

—Τί κάνεις; τὴν ῥώτησε ὁ ἀξιωματικός.

—Ἀκούω! ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος. Ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν, μπορεῖ νὰ βρεθῶμε μπροστὰ εἰς τὸν πατέρα μου καὶ ἐννοεῖτε, παίρνω τὰ μέτρα μου.

Εἰς τὸν σχολιὸν δρομίσκων, οἱ Γερμανοὶ ἐξηκολούθησαν νὰ προχωροῦν, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν μικρὸν Μάγερ. Εὐρίσκοντο τώρα εἰς ἕνα πυκνὸν δασύλλιον, ἀρκετὰ μακρὰν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἐδηγοῦ των.

—Ἐφθάσαμε! ἐδήλωσεν ἑξῆς ὁ Κάρολος σταματών.

—Ἐφθάσαμε; τί θὰ πῇ αὐτό; ἀπορήσεν ὁ ἀξιωματικός.

—Αὐτὸ θὰ πῇ, ὑπέλαθεν ὁ Κάρολος, ὅτι ἐγὼ ἐφθασα... στὸ σκοπὸ μου.

—Τί σκοπὸ;

—Νὰ σᾶς ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν πατέρα μου!

—Νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃς;... οὐρλιασεν ὁ Βαυαρὸς, πελιδνὸς ἀπὸ θυμόν.

—Ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ὁδηγός. Ἄν στεκόμουν νὰ μὲ τουφεκίσετε, θὰ ἐξακολουθοῦσατε τὸν δρόμον σας καὶ ἴσως θὰ βρίσκατε τὸ ἀποσπάσμα ποῦ ὁδηγεῖ ὁ πατέρας μου. Τότε μοῦ ἦλθε μιὰ ιδέα, μιὰ ἐμπνευσις, καὶ ἀμέσως τὴν ἔβαλα 'ς ἐνέργειαν. Προσποιούμενος, ὅτι προδίδω τὸν πατέρα μου, ἤμουν βέβαιος ὅτι τὸν ἔσωζα. Ὅχι μόνον σᾶς ἔκαμα νὰ πάρετε ἄλλο δρόμον ἀπὸ τὸν δικόν του, ἀλλὰ καὶ ἐκέρδισα καιρὸ. Αὐτὴ τὴν ὥρα, οἱ δικοὶ μας θὰ εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ. Λοιπὸν, κύριε ἀνθυπολοχαγέ, δὲν σᾶς τὴν σκέψιν καλὰ;

—Ἄ, αὐτὴ τὴν φοράν, εἶσαι καταδικασμένος! Προτίμησα, ἤθελα μόνον νὰ σὲ τρομάξω. Ἀλλὰ τώρα ποῦ μᾶς ἀπάτησες, θαποθάνῃς!

—Ὡ, αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον! Κάμνων ὅτι ἔκαμα, ἤξευρα καλὰ ποία τύχη μ' ἐπερίμενε. Προτίμω νὰποθάνω ἀπὸ τὸ χέρι σας, παρά νὰ ζήσω ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν σας. Ἐνα πρᾶγμα μόνον μ' ἐκπλήττει: πῶς ἐπιστεύσατε μιᾷ στιγμῇ, ὅτι ἕνας Γάλλος μποροῦσε νὰ προδῶτῃ τὸν πατέρα του καὶ τὴν πατρίδα του!

Καὶ ἀπὸ ἐτελείωτε τὸ λογιδριὸν του, ὁ Κάρολος Μάγερ ἐπῆγε μόνος του νὰκουμπήσῃ εἰς τὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου, μὲ τὰ χέρια ὀπίσω.

—Ἐμπρὸς τώρα! ἐφώνασε. Τουφεκίστε με!

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐκινήθη. Οὔτε οἱ στρατιῶται, οὔτε ὁ ἀξιωματικός. Ἀνθρωποὶ πολιτισμένοι καὶ αὐτοὶ οἱ Βαυαροί, ἐθαύμασαν τὸσον τὸν ἥρωισμόν, τὴν

εὐφυίαν καὶ τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον τοῦ μικροῦ ἐκείνου Γάλλου, ὥστε δὲν τοὺς ἐβάσταξε ἡ καρδιά νὰ τὸν σκοτώσουν.

Δὲν ἦτο καὶ αὐτὸ ἐκ μέρους των ἑνας ἥρωϊσμός;

—Πήγαυε στὸ σπίτι σου τώρα, τοῦ εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, προσποιούμενος περιφρόνησιν. Σὲ συγχωρῶ καὶ αὐτὴ τὴν φοράν, γιὰτί εἶσαι μικρός. Νὰ ξέρῃς ὅμως, ὅτι ἂν τὸ ξανακάνῃς, δὲν θὰ γλυτώσῃς!

(Λιασκὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. IB.]

α') Παίρνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρεβαριάρχου Ἑλλάδος.

ΓΑ	ΜΝΩΝ	ΛΑ
ΜΕ	ΔΥΣ	Ο
ΑΣ	Α	ΝΕ
ΛΕΥΣ	ΑΙ	ΣΕΥΣ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ἐνόμενα πέντε ὁμηρικῶν βασιλείων.

β') Τρίφος

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀυτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου.

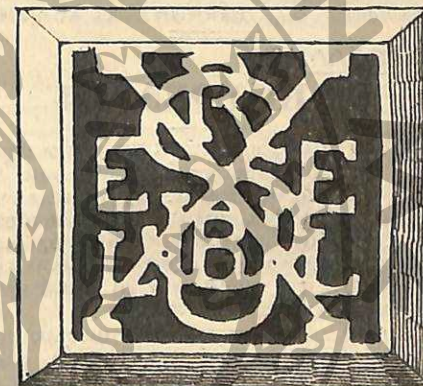
Δεῦτε	Δεῦτε	ὕς	ὕς
Δεῦτε	6	Δεῦτε	ΡΑΦ
Δεῦτε	Δεῦτε	ὕς	ὕς
Δεῦτε	Δεῦτε	ὕς	ὕς

γ') Δημιῶδες Πίνγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδῆς.

Ψηλὸς-ψηλὸς καλογερός
Καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει
Τί εἶνε;

δ') Διὰ τοὺς Τελλομαθεῖς Monogramme

Τὰ γράμματα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα μιᾶς εὐρωπαϊκῆς πρωτευούσης.

Ἀδσοὺς τοῦ 26ου βύλλου

α') Πετρούπολις, Βουξέλλαι, Βέρνι, Βουδαπέστη.—β') Ἀρχὴ σοφίας φέδος Κυρίου.—γ') Tête folle perd souvent son bonnet (Tête-faux-le père-sou-vent-sons-beau nez.)

σπανίως;) Τυόκον (ἔχει καλῶς ἑλαθα, εὐχριστῶ) Ἀντ. Ν. Παβ. (ἑλαθα, εὐχριστῶ) Ἀστέρα τῆς Νίκης (ἑλαθα τὸ Καταστατικόν τοῦ Συλλόγου καὶ εὐχομαι πᾶσιν εὐδοκίμησιν) Πατριδα τῶν Ἡρώων (τὸ ἀκαριτωρὶ καὶ καρτερῶ εἶναι λέξις, ποὺ συνειθίζεται πολὺ εἰς τὴν ποίησιν) νά, τὸν ἔβαντον τῆς φίλης; μαζ τὸν ἑμαθα τότε καὶ μάλιστα τὴν ἀνήγγεila) Ἰοῖδα (τὴν κοιτικὴ μου τὴν βλέπεις σήμερα) Δόξαν τῶν Παρῶν (ἔχει καλῶς περιμένω) Ἡρώα Βελισσορίου (χαίρω πολὺ) Ζακυνθινὴν Ναυτοπούλαν (ἐστειλά) Χουσαλλίδα (εὐχομαι ἐπιτυχίαν εἰς ὅλα) Κόρην τοῦ Ναυτικοῦ, Σεπε-ομένον Δόρδον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἑλαθα μετὰ τὴν 6ην Ἰουνίου, ὑάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουνίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Αὐγούστου.

351. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι πρόθεσις,
Μὲ τὰ λλό μου ὁμιλεῖτε
Κ' εἰς τῶν βελίων τὴν ἀρχὴν
Τὸ σύνολον θὰ ἰδῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλελευθέρως Ἑλληνίδος

352. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶμαι βασιλεὺς ἀρχαῖος
Ὅπως ἔχω ἐν μείνω
Ἄν τὸν τόνον ἀναιδάζης
Κ' ἐν γράμμα μού ἀλλάξης,
Ἐνδύμα ἱερὸν θὰ γίνω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βουλγαρομάχου Ἑλληνίδος

353. Ἀναγραμματισμός

Εἶμ' ἐνς; θεός; ἀρχαῖος;
Ἄλλ' ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς,
Πατριάρχου υἱὸν θὰ κάμῃς
Τῆς Γραφῆς καὶ θαπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Γαλατείας

354. Αἵνιγμα

Εἰς αὐτὸ ποὺ ζητεῖς τώρα
Ἐν γράμμῳ ἂν παρενέσῃς,
Γνωστὸν ὀρίσῃς Ἀθηναίων
Εὐχολὰ θαποτελέσῃς.
Ἄν τὸ ἴδιο πάλι γράμμα
Τοῦ τὸ βάλῃς γιὰ κεφάλι,
Ἐν γράμμῳ σιδερένιῳ
Ὅπου δένει, θὰ προβάλλῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ζλάπ.

355. Τρίγωνον

***** = Μοῦσα.
***** = Θεά.
***** = Μήτηρ ἀρχ. θεοῦ.
***** = Σύνδεσμος.
***** = Ἀνθή.
***** = Φωνήεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους

356. Γινῶτα

+ * * * *
* + * * *
* * * * *
* + * * *
* * * * *
+ * * * *

Καθέτως ὥρα τοῦ ἔτους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Γιούκτα

357. Ἐπιγραφή

Η Ρ Ε Π Υ Η
Α Ι Ε Ν Α Φ
Ε Ξ Ε Ο Ρ Π
Ν Ω Τ Ι Ε Χ
Ν Ω Ι Κ Α Κ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

358—362. Μαρκιὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ

αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, αἱ τῶν λέξεις:

Ταῦρος, βύθος, βῆτα, βωβός, ὄπου,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός

363. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε μὲ τάχρκα τῶν νὰ σχηματίζεται πόλις τῆς Ἑλλάδος:

φῶς, πλούσιος, πλησιάζω, ξηλώνω, προῶτος, νίκη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῆς Ἑλλάδος

363. Φωνηεντόλιπον

ὄρ - γῶρ - τ - ὄρ.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαριέττας Ε. Σβορώνου

365. Γεῖφος

Μή! Μή! $\frac{\alpha\phi}{\tau\theta}$.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυόκον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 15

172. Κομήτης (κόμη, τίς).—173. Σιδόν (σός, δών).—174. Ὁ Ἐλατός, ἡ Ἐλάτη.

175. ΚΕΡΚΥΡΑ	176. ΔΡΑΜΑ
ΠΕΥΚΗ	ΠΙΘΟΣ
ΚΩΣ	ΚΡΗΤΗ
Ν	ΟΙΝΟΣ
	ΙΘΑΚΗ

177—179. 1. Ἀπληστον τὸ κέρδος. 2. Μελέτη τὸ πᾶν. 3. Ἀόρατον τὸ μέλλον.—180—184. Διὰ τοῦ ὀνόματος, ὁνόματος, βάθος, Ἀθάμας, Θεός.—185. ΜΕΣΟΣΤΙΧΙΣ (λίμνη, ἡμῆρα, νόσος, ὅμοι, δῶσις, οὐτός, ὁπίσω, παχὺς, ἴδιος, λύσις).—186. Ἐπο βραδύς; εἰς τὴν ἀπόφραξιν καὶ ταχὺς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.—187. Ἡ ὁράτρια ὁράπει ἐνδύματα (ἱράπ τρία-ράπ-τι ἐν δι-μάτζα).

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περάσετε ὥραία τὰς διακοπὰς

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς ὄρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς ὄρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ ὄρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς ὄρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγληθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδετος ὄρ. 3—Χρυσόδετος ὄρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἁδετος 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἔξωτερον 4.—7.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχ. τελών: Ἀδετος ὄρ. 7—Χρυσόδετος ὄρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἀδετος ὄρ. 8—Χρυσόδετος ὄρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—133]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Ἡ δρῦθ ἐν Πειραιεὶ σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΝΙΚΗ» σκοπῶν τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ συμμετοχῇ εἰς τὴν δημοψήφισμα αὐτῆς. Συνδρομὴ ἑτησίᾳ 1, 50' ἐξαμηνίως 0,80' τρίμηνος 0,50'. Διεύθυνσις: Ἀποστολὸν Ἀδελόπουλον, Ὑψηλάντου 172, Πειραιᾶ.

Ὁ Πρόεδρος: Ἀσπὴρ τῆς Νίκης.

Ὁ Ταμίας: Ἀσπὴρ τῆς Δόξης.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 1—7 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Παπαθέου, Α. Ι. Παπᾶς, Π. Α. Ψύλλογλου, Ν. Μάστορας, Ι. Γ. Χιδρόγλου, Ε. Κ. Βαρδουλᾶκης, Χ. Α. Ἀστράς, Εἰρήνη Γ. Μενιδιάτου, Α. Σλίττ, Ο. Μάσουμαν, Α. Φρίντεμαν, Γ. Ὀλσσαν, Ρ. Βαρτμύλε, Ε. Χάρτμαν, Ο. Πέττε, Χ. Χριστιάνσεν, Ρ. Χριστιάνσεν, Β. Γ. Τσάκρης, Ι. Κ. Μάρα, Α. Α. Κορῆ, Π. Π. Καρανῆς, Μ. Λαμπρινός, Ἀγγ. Δ. Τροῦζακης, Ἀλεξ. Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Ἐλένη Κ. Σπηλιοπούλου.

ΑΛΗΚΟΝΤΟΥΖΙΟΥ: Ι. Σ. Κωνσταντόπουλος, ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Παπαδημητρίου.

ΒΟΛΟΥ: Σ. Ε. Κάτσικας, Χαρίκλεια Ε. Κάτσια, Χρυσ. Α. Ζήτης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θ. Α. Ξανθός.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Λέβης.

ΚΑΡΑΪΤΗΣ: Ν. Τσάκας.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Α. Σκαλτσιώτης, Π. Ν. Λαλαρέτος.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Β. Φ. Μπουρνέλης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κ. Κουτσαϊμάνης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ν. Χ. Ὀλύμπιος.

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καράμης, Νάρκισσος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Σ. Η. Σουκαράς, Α. Α. Καλογιάννης, Η. Ν. Μιχαλόπουλος, Μ. Σ. Φωκᾶς.

Γ. Α. Μεταξᾶς, Γ. Β. Ἀσημακόπουλος, Ι. Κ. Καρανδ. νός, Μαρία Ε. Χουσουλάκη, Α. Χ. Καρφυλλῆς, Διοτ. Σ. Μπουδζίκος.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Ἰω. Ἀθ. Τσιοβαρίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὶδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Α. ΚΟΡΙΖΗ ἐν Ἀθήναις, καὶ ΜΙΧ. ΣΠ. ΦΩΚΑΣ ἐν Πειραιεὶ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χορηγήσῃ τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἡδὴ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμῆς 1,75.

6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

Πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ

Ὅλγα ἀντίτυπα ποὺ μένουσιν, πωλοῦνται: τὸ Γραφεῖόν μας ὄρ. 3, καὶ ταχυδρομικῶς ὄρ. 3,50.

Δαρρυγικῶν, Ὠτικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἱατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δεχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ. Πλατεία Ὀμονοίας καὶ ὁδὸς Ἀώρου 8α